

stævningen, naar han kommer hjem. Derfor tror jeg, og dette er ogsaa blevet erkjendt i det andet Thing, at der er Trang til at aabne Udgang til at forkynde Stævningen for Vedkommende personlig udenfor hans Bopæl. Efter Lovforslagets oprindelige Indhold kunde man gyldig forkynde Stævningen for vedkommende Person, hvor man traf ham. Jeg ansaa det for den simpleste Regel, og jeg troede egentlig ikke, at det kunde have nogen videre Betænkelse fra nogen Side betragtet. Der blev imidlertid herimod gjort gjældende, at man saa altsaa kunde chikanere den, man vilde indstævne, ved at forkynde ham Stævningen paa Steder og i Forhold, hvor det var ham meget ubehageligt at blive stævnet, f. Ex. paa offentlige Forlystelsessteder, eller endog paa i Kirken og andre saadanne Steder. Jeg tror nu ikke, der vil være nogen stor Fare derfor, idet man jo nemlig hos os ingenlunde uden videre kan henvende sig til Stævningmændene og anmode dem om at lede Vedkommende op et eller andet Sted, men man skal i Rekviritionen til Stævningmændene opgive, hvor man vil have Vedkommende stævnet, og er altsaa nødt til at opgive Steder, hvor hans Tilstedeværelse med temmelig Sikkerhed kan beregnes; derfor kunde det vistnok ikke saaledes ske, at man forlangte Forkyndelsen paa Forlystelsessteder, paa Gaden, paa offentlige Bewærtningsteder eller deslige. Da man nu imidlertid havde disse Betæneligheder, saa havde jeg for mit Vedkommende ikke Noget imod, at man ændrede Bestemmelserne, saaledes, at disse Betæneligheder kunde fjernes. Værdige Medlemmer ville derfor se, at der for det Første er givet en Regel, der ligner den, der staar i Sø- og Handelsretsloven, og som vel kan være meget naturlig, nemlig, at man lige med Indstævntes Bopæl sætter, for Søfolks Vedkommende det Skib, hvortil de høre, og for Andres Vedkommende Kontor, Værksted og andet fast Forretningslokale. Den sidste Tilføining stemmer jo med Sø- og Handelsretsloven eller i det Mindste med dens Aand. Den taler ganske vist nærmest kun om Kontor, men det er indlysende, at som ganske analogt dermed maaske betragtes Værksted eller andet Forretningslokale. Men foruden dette ville de Herrer se, at der i Lovforslaget er indført en Bestemmelse om, at Stævningen gyldig kan forkyndes for Indstævnte personlig paa Kontor, Værksted eller andet fast Forretningslokale, hvor han har Ansættelse eller Arbejde. Som de Herrer ville have lagt Mærke til, førte jo den første Del af Reg-

len — den, hvortil vi altsaa have noget Tilsvarende i Sø- og Handelsretsloven — kun til, at man for selve Principalen kan forkynde Stævning foruden paa hans Bopæl, tillige paa hans Kontor, Værksted eller andet fast Forretningslokale, men i Reglen, saaledes som den var affattet, laa ikke, at man kunde forkynde Stævning for hans Folk eller Andre, som have fast Arbejde eller Bestjættigelse der, thi for disse Personers Vedkommende kan det nemlig ikke kaldes deres Kontor, Værksted eller Forretningslokale. Det, som Lovforslaget altsaa nu aabner Udgang til, er af stor praktisk Betydning og gaar egentlig saa vidt, som jeg for min Part anser det for nødvendigt at gaa i Retning af Udgang til Forkyndelse for vedkommende Person udenfor hans Bopæl, idet det nemlig aabner Udgang til at stævne en hel Mængde Personer paa det Sted, hvor de sikkest antreffes. Der er jo, som Enhver veed, en Mængde Menneker, som omtrent fra Morgen til Aften — altsaa i hele den Tid, da Stævningen lovlig kan forkyndes — ere borte fra deres Hjem og befindes sig paa Værksted, Kontor og Forretningslokale, hvor de have fast Arbejde og Bestjættigelse, og for disse Personers Vedkommende vilde det i mange Henseender være meget vanskeligt, men dernæst ogsaa lidet betryggende at forkynde Stævningen paa deres Bopæl. Det er nemlig i mange Tilfælde Folk, der ingen Familie have, som intet Dyende have, men som blot ere Logerende hos Andre, og en Forkyndelse paa Bopælen er altsaa meget lidet betryggende for disses Vedkommende. — Men saa er der desuden, for at ramme de Tilfælde, der maatte blive tilovers, foreskrevet i Lovforslaget — i Overensstemmelse med, hvad der staar i Sø- og Handelsretsloven — at naar man for-gjæves har forsøgt at forkynde Stævningen paa et af disse fornævnte Steder, enten Bopæl, Værksted, Kontor eller Forretningslokale, kan den forkyndes for Vedkommende, hvor man antreffes ham, en Regel, som jeg antager ikke vil blive meget anvendt i Pragis, fordi man i de allerfleste Tilfælde vil kunne naae Maalet ved de andre Bestemmelser, der ere fastsatte. — Samtidig med at man saaledes betydelig har udvidet Antallet af de Steder, hvor Stævning gyldig kan forkyndes for en Person, har man anset det for rigtigt at give noget nærmere Regler om, for hvilke Personer Stævningen lovlig kan forkyndes paa den Indstævntes Begne. I den gjældende Lovgivning staar det Spørgsmaal temmelig ubestemt, idet der i Loven staar: for hans